

ΕΛΕΝΑ ΚΟΥΒΕΛΙΩΤΗ

Γυμνή Αλήθεια

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



εκδόσεις
**Μιχαήλ
Σιδερη**



Πρόλογος

Είναι πολύ δύσκολο και πολύ σπάνιο να διαχειριστεί κάποιος θρησκευτικές έννοιες και αντιλήψεις αιώνων, που έχουν τοποθετηθεί και έχουν ριζώσει στις συνειδήσεις των ανθρώπων.

Διαβάζοντας ο αναγνώστης τη *Γυμνή Αλήθεια*, έρχεται αντιμέτωπος με τα θρησκευτικά πιστεύω του, καθώς αποδεικνύεται ότι είναι ανακόλουθα με τη λογική του, διότι το βιβλίο μέσω της παρουσίασης της καθημερινής ζωής και των συναισθημάτων των ηρώων της Π.Δ, επισημαίνει τις αντιθέσεις των πράξεών τους έναντι εννοιών όπως φιλέσπλαχνος, πανάγαθος, παντοδύναμος κ.λπ. αποσαθρώνοντας έτσι την ιερότητά της και τη θεϊκή της υπόσταση.

Όσο κι αν ο αναγνώστης αντιδρά στα λεγόμενα της συγγραφέως, ενδόμυχα ξεκινά μέσα του μια μάχη ανάμεσα στα δογματικά του πιστεύω και τη λογική του και μέσω του λογικού συμπεράσματος και όχι της φαντασίας αρχίζει να βλέπει από μόνος του την αλήθεια για τη βάση των πιστεύω του.

Η *Γυμνή Αλήθεια*, γραμμένη με μια διεισδυτική απλότητα που σε ταξιδεύει μέσα από την καταίγίδα της δογματικότητας προς το ηλιόλουστο ξέφωτο της αλήθειας και της ελευθερίας, θα μπορούσε να παρομοιαστεί σαν ένας μεγεθυντικός φακός που σε προτρέπει να διαπιστώσεις όλα αυτά που πολλές φορές ούτε καν θες να δεις.

Αυτό το βιβλίο κάποιιοι θα το αγαπήσουν και κάποιιοι θα το μισήσουν, το σίγουρο όμως είναι ότι κανείς δεν πρόκειται να το ξεχάσει ποτέ.

Ανδρέας Κυριακίδης



Λίγα λόγια από τη συγγραφέα

Αγαππτέ αναγνώστη

Η αλήθεια είναι ότι η ιστορία που κρατάς στα χέρια σου είναι... πολύ παλιά.

Απ' ό,τι λένε, είναι τόσο παλιά όσο η αρχή του κόσμου και, το βασικότερο, είναι επίσης και η ρίζα του σωτήρα της ανθρωπότητας, που είναι ομοούσιος και ο μ ο ι ο ύ σ ι ο ς με τον πατέρα Του.

Η αρχή της ιστορίας αυτού του πλανήτη και των κατοίκων του είναι γραμμένη στην Παλαιά Διαθήκη την οποία και διδάσκονται τα παιδιά μας μέχρι και σήμερα. Επειδή όμως ο κόσμος αλλάζει και μαζί αλλάζει και το σκεπτικό του (σε κάποια θέματα προς το χειρότερο, σε κάποια άλλα προς το καλύτερο), μπήκα στον πειρασμό να εξιστορήσω γεγονότα της Π.Δ, όπως τα περιγράφει, μεταφέροντάς τα όμως σε σύγχρονό μας αιώνα, τροποποιώντας αναγκαστικά όχι τα γεγονότα και τις καταστάσεις που διαδραματίζονται, αλλά τα υλικά πράγματα που τα περιβάλλουν και, περιγράφοντας με λεπτομέρειες τα συναισθήματα που είχαν ή που είναι λογικό και ανθρώπινο να είχαν οι πρωτόπλαστοι

αλλά και οι απόγονοί τους –οι «προπάτορές»μας– βάσει των γεγονότων που βίωναν, ενώ παράλληλα δίνω μία ανθρώπινη διάσταση στα συναισθήματα και τις ενέργειες του Θεού έτσι όπως τον περιγράφει, θέλοντας να προσφέρω τη δυνατότητα στον αναγνώστη να δει τον Θεό της Π.Δ. ως γονέα, βγάζοντας έτσι τα συμπεράσματά του πιο καθαρά για τον χαρακτήρα του Θεού που μας διδάσκουν να πιστεύουμε πάνω από 2.000 χρόνια.

Κι αν σε κάποιες περιπτώσεις από αυτές που περιγράφονται μέσα σε αυτό το θεόπνευστο βιβλίο, επικρατήσει η άποψη ότι «Έτσι ήταν τα πράγματα τότε», ας σκεφτούμε ότι: Με την πάροδο των αιώνων η ανθρωπότητα αλλάζει, εξελίσσεται και μαζί της αλλάζει η κοινωνική της δομή και τα ήθη και έθιμα του κάθε λαού. Διδασκόμενοι, όμως, να πιστεύουμε –τόσους αιώνες– σε έναν θεό που λειτουργεί σύμφωνα με την Τότε κοινωνική δομή και τα Τότε ήθη και έθιμα ΕΝΟΣ και μόνο λαού αυτού του πλανήτη, δεν μπορούμε να πούμε ότι αυτή η εξέλιξη της ανθρωπότητας έγινε με τη βοήθειά Του.

Πιστεύω πολύ στον Θεό, στο Ανώτερο Ον, στον Δημιουργό των πάντων, αλλά χωρίς να τον «κλείνω» σε κανένα θρησκευτικό δόγμα και χωρίς να του προσδίδω κανένα όνομα, παρά μόνο ιδιότητα.

Έχοντας, λοιπόν, στο μυαλό την ιδιότητα του Θεού που είναι η αγνή αγάπη, απόλαυσε την Παλαιά Διαθήκη προσαρμοσμένη στο σήμερα κι αν δεν σου αρέσει ή τη βρεις παρατραβηγμένη, τότε διάβασε –ή ξαναδιάβασε– τη θρησκευτική-θεολογική της μορφή και

θα διαπιστώσεις ότι στα γεγονότα που σε ενόχλησαν ή σε συγκλόνισαν δεν υπάρχει καμία διαφορά.

Φιλικά
η συγγραφέας

Στο τέλος του βιβλίου υπάρχουν οι παραπομπές στα αντίστοιχα εδάφια της Π.Δ. Για ευνόπτους λόγους τα ονόματα όλων έχουν αλλάξει με αναγραμματισμό.



Κεφάλαιο 1ο

Λίγο μετά την αρχή

Ο Δάμα γύρισε σπίτι κουρασμένος και πεινασμένος από τη δουλειά. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι πάνω του, κάνοντας στο πέρασμά του γκρι ρυάκια από τη σκόνη και το τσιμέντο που ήταν κολλημένα στο σώμα του και βρομούσε ολόκληρος. Άλλη μια μέρα σκληρής δουλειάς στην οικοδομή είχε τελειώσει.

Μπαίνοντας στο σπίτι, βρήκε την αδελφή του να στρώνει το τραπέζι.

«Έχει ζεστό νερό;» τη ρώτησε και, παίρνοντας καταφατική απάντηση από το απλό κούνημα του κεφαλιού της, μπήκε στο μπάνιο.

Όταν βγήκε, φρεσκολουσμένος και καθαρός, στο μικρό στρογγυλό ετοιμόρροπο τραπεζάκι βρήκε σεβρισμένο ένα πιάτο με μακαρόνια με σάλτσα και την Άβε να τον περιμένει υπομονετικά. Κάθισε απέναντί της και απλώνοντας το χέρι να πιάσει το ψωμί, τη ρώτησε: «Από δουλειά, βρήκες σήμερα τίποτα αξιόλογο;» έχοντας μέσα του τη λαχτάρα ότι θα του πει «ναι».

«Τίποτα» του είπε στεναχωρημένη. «Κάτι γίνεται σε όλες τις εταιρείες που πάω και, ενώ στην αρχή δέχονται την αίτησή μου, μετά από μια-δυο μέρες την απορρίπτουν, όλες! Δεν ξέρω τι να κάνω. Τα οικονομικά μας είναι χάλια κι εμείς επιμένουμε να βρω δουλειά που να αρμόζει στις σπουδές μου.»

«Θα βρεις!» είπε ο Δάμα, χτυπώντας το χέρι του στο τραπέζι. «Δεν θα του περάσει. Θα βρεις!»

Η Άβε, χαμηλώνοντας τον τόνο της φωνής για να μην εξαγριώσει περισσότερο τον αδελφό της, του είπε με την απογοήτευση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της: «Δεν το βλέπεις ότι δεν γίνεται τίποτα; Ο πατέρας μάς κυνηγάει παντού! Δεν θα μας αφήσει να δουλέψουμε σε ξεκούραστη δουλειά –τουλάχιστον από σωματικής απόψεως– πουθενά! Δεν είδες μ' εσένα τι γίνεται; Μόνο σε χαμαλοδουλειές σε αφήνει ήσυχο. Στις εταιρείες που έψαχνες, τα ίδια τράβηξες μ' εμένα, το ξέχασες;»

Ο Δάμα δε μίλησε. Τι να έλεγε; Σαν σε όνειρο άκουσε την αδελφή του να του λέει: «Άκουσα ότι η διπλανή μας κυρία θέλει μία κοπέλα να της καθαρίζει το σπίτι μία φορά την εβδομάδα. Σκέφτομαι να της πω να πάρει εμένα, δε γίνεται αλλιώς» και σ' αυτά τα λόγια δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια της.

Ο Δάμα τής έσφιξε παρηγορητικά το χέρι, χωρίς να μπορεί να της πει τίποτα. Το μυαλό του έτρεχε στα γεγονότα που πριν τρεις μήνες τούς έφεραν σε αυτή την κατάσταση και σκεφτόταν στεναχωρημένος: *Ποιος να το φανταστεί ότι τα παιδιά του Γκατ Θέικοσον, του μεγιστάνα της χλιδής και του πλούτου, με την έντονη προσωπικότη-*

τα και το διεθνές κύρος, θα κατέληγαν να ζουν σε ένα άθλιο ημιυπόγειο δωράκι δουλεύοντας ως εργάτης ο γιος του και ως καθαρίστρια η μονάκριβη κόρη του και, το χειρότερο απ' όλα, να είναι ο ίδιος τους ο πατέρας αυτός που θα τους καταδίκαιζε να ζουν αυτή την άθλια ζωή.

Ο Δάμα και η Άβε πλήρωναν το τίμημα της παρακοής τους στον πατέρα τους.

Η αλήθεια είναι ότι είχαν μετανιώσει γι' αυτή την παρακοή τους, όμως το ποτάμι δεν γυρίζει πίσω, αν και το φταίξιμο δεν ήταν ολότελα δικό τους.

Μεγάλη ευθύνη φέρει και ο Γκατ τζούνιορ, ο μεγάλος τους αδελφός αλλά –από μία άποψη– και ο ίδιος τους ο πατέρας.

Όμως, ας πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή.